

# Sito Ribas i Nuri Bosch: «El nostre món sempre ha girat al voltant del bàsquet»

## Exjugador del Valvi Girona i exjugadora del GEiEG

---

«El nostre món sempre ha girat al voltant del bàsquet», concreta. «No vaig poder anar al casament de la seva germana, perquè tenia partit. Crec que estava a Ourense, però no ho sé del cert. Era Galícia segur», reconeix Ribas. «Vam fer les fotografies o abans o després. Ens vam vestir com si aquell dia fos la cerimònia». Nascut a Palol de Revardit, Ribas va estrenar com a capità el pavelló de Fontajau, i també el de Banyoles. «Vaig haver de fer un discurs», explica Bosch és gironina de tota la vida. Concretament, de Pont Major. «El que es va viure a Salt va ser preciós. Vam guanyar tots els partits, tots», confessa. «Però, per a elles, va ser molt dur, eh! Entrenaven moltíssim», puntualitza Ribas. «Cinc dies a la setmana, sí. Sovint, a les 8 del matí. L'entrenador que teníem ens fotia molta canya i ens cridava, però hi anàvem amb molt de gust». «Els meus companys del júnior -parla Ribas-, quan jo estava en dinàmica del primer equip, els feien entrenar de 6 a 8 del matí, després anaven a l'escola, i a la tarda tornaven a tenir una altra sessió. Ara això seria impensable. De fet, sovint ho fèiem a fora, en pistes exteriors». «Nosaltres a la pista de tennis», escup Bosch, que continua: «Allà al GEiEG, de Sant Narcís. Posaven dues cistelles i ens espavilàvem. O a Riudellots, també. O fins i tot en alguna fàbrica, sense cèrcol, només per fer físic». «Les ganes podien amb tot», destaca Ribas. «Sí, sí. És gràcies a aquesta manera de fer que vam guanyar el Campionat d'Espanya», assegura Bosch. L'exjugadora del GEiEG no va cobrar mai, ni tan sols quan va estar un any a Primera Divisió amb l'entitat grupista, l'equivalent a l'actual Lliga Femenina on hi ha la seva filla. «Cap va veure una pesseta. Bé, sí, perdó. Abans a l'elit era obligatori tenir una estrangera a l'equip. Recordo que havíem fitxat una iugoslava. Ella sí que cobrava. Sí que ens pagaven la fitxa, l'equipatge i el desplaçament, però res de tenir un sou». El millor record de Ribas és quan el Valvi es jugava no baixar a la pista del Breogán. «Jo era a Fontajau, amb l'U22, i quan van guanyar, la sensació va ser preciosa. Tothom estava allà, unit, seguint el futur des de la distància. Aquells que venien eren els que veritablement s'estimaven el club. També tinc molt present partits contra el Madrid o el Barça, o aquelles grans nits al pavelló de Palau, on tenies a la gent a un parell de metres». «Res no pot superar les emocions viscudes a Salt. A Primera també ens ho vam passar de conya, però només vam guanyar un partit. Ni l'ubico, sincerament. Tinc al cap que lluitàvem i competíem, i també vam aprendre, però perdíem», detalla Bosch, que es va retirar al GEiEG. «No he canviat de club, jo. Vaig començar a Sarrià, però un cop aterrada al GEiEG, sempre vaig quedar-me allà». Ribas no va tocar una pilota de bàsquet fins als 15 anys. Havia jugat al Girona de futbol, en categories inferiors. Té la gasolinera PetroEstany entre Banyoles i Girona, «allà als radars». «I un restaurant. El bàsquet no em donava per viure, econòmicament. Els gironins sempre som els que cobrem menys. Però jo no he jugat mai per calés», aclareix. Bosch treballa al Departament de Comptabilitat de la Clínica Girona. Era inevitable que les tres filles fossin esportistes. «Nosaltres només volem que siguin felices i responsables. Si comencen una cosa, l'han d'acabar. Com a mínim la temporada vigent», verbalitza Ribas. «I si alguna festa d'aniversari o el que sigui coincideix amb un partit, primer és el partit. O que tinc exàmens i no puc anar a entrenar. No, no. Et planifiques millor i ho fas tot. Cap de les tres ha fallat mai. Ni quan la Berta ha jugat la Copa de la Reina. El compromís és sagrat», contesten. «La Berta està a on li agrada estar, perquè ha tingut possibilitats d'anar a altres llocs per jugar més. Està a un equip d'elit que vol guanyar, i això no és qualsevol cosa. És màxim rendiment. I l'entrenador decideix a qui posa i a qui no. És complicat que estigui a la pista, però està bé i contenta», opina Ribas, que fa un temps va tornar-se a vestir de curt amb els veterans del Sant Josep. «El cap va més de pressa que el cos», analitza. Bosch no juga des d'un duel «de costellada», coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari del campionat d'Espanya, i també pel Memorial a l'Ester Cánovas. «En Sito té raó. Et dius 'jo puc, jo puc', però no pots. Però tenim un gran record. Ens ho vam passar pipa», finalitzen.

